

*„Rasa umană și-a dorit mereu să controleze viitorul,
sau cel puțin să-l prezică.
De aceea astrologia e atât de populară.“*

Stephen W. Hawking – *Universul într-o coajă de nucă*

Bomba a explodat pe terasa restaurantului *Dinner's Club* într-o sâmbătă.

Era o seară frumoasă de mai, cea dintâi dintr-o primăvară capricioasă, cu un soare zgârcit la vedere și cu dese reprize de ploaie. Aproape toate mesele fuseseră ocupate, tineri și vârstnici sperând să petreacă un sfârșit de săptămână cât mai agreabil, cu mâncare și băutură, cu discuții de dragul discuțiilor și cu multe glume.

Veselia era în toi, o muzică ritmată exact cât trebuie pentru a nu te cuprinde agitația picura liniștitoare, fără exces de decibeli, de la două difuzoare dispuse aproape de trotuar, încălzind și mai mult atmosfera.

După cum au relatat câțiva martori și după cum au înregistrat și camerele de supraveghere din zonă, la ora 19:10, un tânăr îmbrăcat cu un tricou negru, fără nimic inscripționat pe el, și cu niște blugi prespălați s-a așezat la o masă. Și-a pus jos, lângă piciorul drept, sacul sport pe care îl purtase pe umăr și a cerut o bere la draft. Un chelner prompt i-a adus băutura și s-a grăbit să onoreze alte comenzi presante.

După cum s-a văzut mai târziu pe înregistrări, nu s-a atins de pahar. Părea să aștepte pe cineva. Din când în când, se uita la ceasul cu afișaj electronic de pe telefonul mobil. Totuși, nu părea impacientat.

N-avea nimic ieșit din comun – un tânăr cu părul tuns scurt, purtând cele mai obișnuite haine pentru vârsta sa. Brațe puternice, fără tatuaje, niciun cercel în vreo ureche. Doar o brățară la mâna stângă.

La 19:22 s-a ridicat de pe scaun și a intrat agale în local, ca și cum s-ar fi dus la toaletă. S-a strecurat printre mesele din restaurant, dar în

loc să se îndrepte spre grupul sanitar a intrat în bucătăria plină de aburi de la oalele în clocot și de fumul de la grătar. Tot fără să se grăbească a ieșit pe ușa din spate. Nimeni nu l-a întrebat ce caută într-o încăpere unde n-avea de ce călca.

Singura cameră de supraveghere montată în spatele restaurantului l-a surprins în timp ce urca la volanul unui Ford vechi, ale cărui numere erau stropite de noroi. Mașina a ieșit în stradă și s-a pierdut în aglomerația de weekend. N-a mai apărut pe nicio altă înregistrare video.

Explozia bombei artizanale ascunsă în sacul sport a sfărtecat trei persoane. Alte cincisprezece au fost rănite. Două dintre ele au decedat în ambulanțele care îi purtau la spital. Printre victime n-a figurat niciun copil.

Din întâmplare, polițistul Fred Brown se afla la fața locului. Un bărbat de patruzeci de ani pe care uniforma părea gata-gata să plesnească. Început de chelie, perciuni lăsați să crească în voie, o mustață pe oală. Nasul brăzdat de vinișoare albastrii mărturisea o aplecare pentru băutură.

După orele de program în care completase un maldăr de hârțoage, simțise nevoia să se destindă. Cu chiu, cu vai descoperise un loc liber. Dar, când să se așeze, se produsese deflagrația și izbucnise nebunia. După un moment de stupefacție se auziră țipetele înfricoșate ale celor care fugeau care încotro, vaietele răniților care se zbăteau pe jos, alarmele mașinilor parcate în apropiere, puse în funcțiune de trepidațiile provocate de explozie.

Polițistul avu noroc, scăpă teafăr, pentru că băiatul cu șorț alb care se precipitase să-l servească a devenit un scut uman, ferindu-l de schije. Înainte de a se prăbuși fără viață, îl împrășcă din cap până în picioare cu sânge.

Năucit de explozie, asurzit pe moment, Fred Brown rămase încremenit doar câteva clipe.

După ce-și reveni din șoc, puse imediat mâna pe telefon și anunță evenimentul la secția de poliție unde lucra. Era surescitat, se afla în miezul unei acțiuni palpitate, dacă își juca bine cărțile își putea vedea împlinit visul – acela de a trece la Departamentul de Criminalistică. Acum alerga cu limba scoasă după hoți de buzunare sau de biciclete, sau îi urmărea pe cei care pretindeau taxe de protecție patronilor de magazine. Se învârtea într-o lume mărunță, iar cei cărora le punea cătușe zburdau liberi din nou după câteva zile de arest, judecătorii sollicitând împotriva lor probe mai solide, sau socotind neimportante faptele lor.

În curând, în împrejurimi se auziră sirenele ambulanțelor și ale mașinilor de poliție. În decor își făcură apariția mai mulți membri ai trupelor antitero, cu veste de protecție, căști pe cap, vizierele trase și arme cu țeava scurtă vizându-i amenințător pe toți cei prezenți.

Fred Brown și-ar fi dorit un rol de primă-mână cu această ocazie. La urma urmei, el își riscase pielea venind aici, ce-i drept, din voia hazardului, el și nu altcineva dăduse alarma. Ar fi fost cel mai credibil și competent martor, relatând fără înflorituri tot ce văzuse.

Se apropie de cel care părea să-i conducă pe noii-veniți. Aceștia se deplasau în ordine, cu mișcări precise, vorbindu-și prin semne, având lecția bine învățată în poligoanele de antrenament.

– Știți, eu am văzut totul... Eu am raportat evenimentul...

Căpitanul, sau locotenentul sau ce-o fi fost el nu păru impresionat de uniforma pe care o purta Brown. Îl împinse fără delicatețe și urlă la el.

– Stai dracului deoparte! Nu vezi că ne-ncurci? Aici nu-i treaba poliției. Șterge-o! O să dai o declarație mai târziu.

Astfel se năruî visul lui Brown de a apărea într-un rol principal. Fără să-i mai pese de vânzoleala din jurul lui se duse cătrănit acasă. Dacă aveau nevoie de el, n-aveau decât să-l caute. El trebuia să se spele cât mai grabnic de sânge și să-și dea unifoma la curățat.

Era primul atentat de proporții pe care îl cunoscuse orașul Barintown.

Evenimentul a creat o emoție puternică printre locuitori. Prin alte părți n-a provocat vreo mare tulburare. Dacă nu este vizată în mod direct, nicio colectivitate nu se agită prea mult la nenorocirile altora. E o formă de protecție. Nu poți să plângi tot timpul aflând ce catastrofe se întâmplă zilnic în lume.

Președintele SUA se afla la un dîneu dat în onoarea unor oameni de afaceri din Luxemburg. A fost înștiințat imediat. Fără să schițeze vreo grimasă sau vreun gest care să-i contrarieze pe musafirii săi, a ordonat să fie ținut la curent cu mersul anchetei.

La ora aceea președintele Franței dormea. Parcursesese mulți kilometri prin provincie, într-un turneu pre-electoral. Duminica și-o petrecu în mijlocul familiei, cerând să nu fie deranjat cu nicio problemă. A aflat vestea de-abia luni, din ziare. N-a considerat necesară trimiterea unei telegrame de solidaritate cu poporul american.

Primul-ministru al Marii Britanii și al Irlandei de Nord dormea și el, visând c-a rezolvat relațiile cu Uniunea Europeană.

Cancelarul Germaniei nu reușea să pună geană pe geană – venise din Orient și încă nu se adaptase la fusul orar de acasă. Află despre bomba din Barintown urmărind știrile la CNN.

Președintele Rusiei și cel al Chinei primiră fiecare câte o scurtă informare despre cele întâmplate în orașul american. Nu se știe dacă au citit-o.

Zile întregi cei din Barintown au comentat incidentul, încercând să afle cine detonase bomba și care îi fusese motivul. Însă poliția, și nici mass-media n-au descoperit nimic. Nimeni n-a revendicat acțiunea criminală. Timp de câteva săptămâni, terasa înnegrită de fum, cu stâlpii fărâmați, cu mesele și scaunele făcute țândări, cu geamurile sparte a devenit un loc de pelerinaj unde s-au depus buchete de flori în amintirea celor secerăți de schije.

Nimeni nu bănuia că în scurtă vreme orașul avea să se confrunte cu o tragedie de și mai mari proporții.